

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἴ ν α ἰ μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ έ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ'ὀκτὼ κ'ἐνιακόσα,
νέκ δρᾶσις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Ἐβδόμη τοῦ Μαΐου καὶ δεκάτη,
καὶ τόσο περιμένουν τὸν Κορφιάτη.

Ἐπτὰ, χίλια καὶ τριάντα,
καὶ στὴν Σάμο τί συμβάντα.

Στίχοι περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων
τῶν δύο τῆς Ἀθήνας λιμαδόρων.

Μᾶς τὸ λέν καὶ τόσο δρόμοι
φλέγοντες ἀσφυκτικῶς,
κ' ὁ Διάδοχος ἀκόμη,
ποῦφυγε φαμελικῶς.

Πῶς δὲν εἶναι πλέον φέμμα
μᾶς τὸ λέει καὶ τὸ Στέμμα,
ὅπου μὲς τῆς Δεκελείας κατοικεῖ τῆς πρασινάδες,
μᾶς τὸ λέει κ'ὁ Κορφιάτης, ὅπου πῆγε στῆς Δουκάδες.

Κύτταξε τί φεγγαράκι,
τί ρωμαντικὴ βραδεῖά!..
πότε πότε τὰ γεράκι
παίζει μέσα στὰ κλαδιά.

Ἐάπλωσε μὲς στὸν λειμῶνα
κ' ἄκου τὴν νεροχελῶνα,
τὸν μονότονον τὸν Γκιώνη,
τὸ τζιτζίκι, τὸ τριζόνι,
τὸ γαῖδουρι καὶ τ' ἀηδόνι.

Κύττα... μὲ νερὸ προσημένος
ἕνας βάτραχος κοῖζει,
καὶ σὰν Ἕλληνα φουσκωμένος
ἀπὸ ρητορεία μοιᾶζει.

ὦχ! ψυχὴ μου!.. κάθε κήπος μυριόκαρπος ἀνθεῖ...
κύτταξε μὴ κατσαρίδα, Περικλῆτο μὲν, ξανθὴ,
κύτταξε καὶ μὴ μαύρη
πῶς τὴν πρώτη τρέχει νάδωρη.

Ὅτι μπήκε καλοκαῖρι, Περικλῆτο φουκαρά,
μᾶς τὸ λένε σοβαρά
καὶ γιατροὶ μας Ἱπποκράται, Γαληνοὶ, Μαχάδωνες,
μᾶς τὸ διαλαλοῦν κ' ἐκρήξεις μὲς στῆς Κουκουδάωνες.

Ὅτι μπήκε καλοκαῖρι μὲς στὸ κράτος τῶν Ρωμῶν
μᾶς τὸ λένε τῶσαις φρεναῖς,
μᾶς τὸ λέν μπαρουτοθήκαις,
καὶ τριξίματα καὶ κρότοι παραθύρων καὶ τζαμιῶν,
ποῦ σαλεύουν κάθε φρένα
καὶ μᾶς πᾶει τρία κ' ἕνα.

Τὸ γνωρίζω κ' ἀπ' τὴ φούρια
γιὰ ταξείδια μακρυνά,
τὸ γνωρίζω κ' ἀπ' τὰ γγούρια,
ὅπου βγήκανε ξανά.

Τὸ γνωρίζω, βρὲ χαλντούπη,
κ' ἀπὸ τοῦτο τὸ κουνούπι
κ' ἀπὸ τοῦτον τὸν κορέο,
ποῦ χυμᾷ στὸν Κερκυραῖο,
καὶ μὲ λύσσα τὸν δαγκάνει
μήπως Ὑπουργὸς τὸν κάνει.

Τὸ γνωρίζω κ' ἀπ' τὸν ἥλιο, ποῦ μᾶς καίει σὰν φωτιά,
τὸ γνωρίζω κ' ἀπ' τὴν λαύρα τῶσων πόθων μας κρυφίων,
τὸ γνωρίζω κ' ἀπ' τοὺς φύλλους, ὅπου μπαίνουνε στ' αὐτιά
τῶσων νέων φιλοδόξων κ' Ὑπουργῶν ὑποψηφίων.

Τὸ γνωρίζω κ' ἀπὸ τῶσαις ὑπονόμων μυρωδιαῖς
καὶ πανσέληναις βραδειαῖς,
κ' ἀπ' τῆς λαύραις
καὶ τῆς αὖραις
καὶ τῆς σαύραις.

Πῶς μᾶς ἦλθε καλοκαῖρι πλέον ὀλοφάνερα
μᾶς τὸ λένε τὰ κεράσια, μᾶς τὸ λέν τὰ τζάνερα,
μᾶς τὸ λένε φρούτα κ' ἄλλα
τῶν καυμάτων φαγητά,
μᾶς τὸ λένε καὶ μεγάλα
τῆς κοιλιάς γουργουρητά.

Μᾶς τὸ λέν κοφίματα,
στομαχιῶν καφίματα
κ' ἀηδὴ ρεφίματα.

Νέας φρίκης σιωπή,
νέο ξαφνικό μεγάλο,
πλὴν μᾶς λὲν ἐπιτροπή
πῶς θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο.

Κι' ὅταν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον,
ὅπου βράζει νύκτα μέρα,
σώματα κυττᾶς ἀνθρώπων
νὰ πηγαίνουν στὸν ἀέρα.

Κι' ὅταν βλέπῃς κάτοικοι τοῦ νὰ παθαίνουν εὐτυχεῖς
κεφαλῶν ἀποκοπαῖς,
μὴ ποσῶς ἀνησυχῇς,
θὰ γενοῦν ἐπιτροπαῖς.

Μὴ τρομάζῃς τὰς ἐκρήξεις... κι' ἂν ποτὲ καὶ σὲν ἀκόμα
ἐκρήξεις μπαρουτοθήκης ἀμορφὸν σ' ἀφήσῃ πτώμα,
σύρε, Περικλή, καὶ τότε
καὶ διαλάλησε καὶ πέε:
ἡσυχεῖτε, πατριῶται,
θὰ γενοῦν ἐπιτροπαῖς.

Κι' ἂν ἰδῇς, βρε Περικλέτο, πῶς καὶ πάλιν ἀπειλεῖται
ἐκρήξεις χρεωκοπίας κι' ὀφειλῶν διακοπή,
νὰ φωνάζῃς: μὴ φοβεῖσθε, χρεωκόποι συμπολιταί,
κι' ἄλλη νέα θὰ μᾶς ἔλθῃ διεθνὴς ἐπιτροπή.

Κι' ἂν καὶ μ' ὅλαις τῆς μεγάλαις τοῦ παρόντος προκοπαῖς
τρέχουν τόσκι νησιτικοί
μέσα στὴν Ἀμερική,
φώναζέ τους: στήτε στήτε, θὰ γενοῦν ἐπιτροπαῖς.

Κι' ἂν μοιραῖως, Περικλέτο, μὲ τὴν πάροδο τῶν χρόνων
εἰς τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων
τὴν περιδοξὸν ἰδέῃς
Ἀρκουδιάρηδες Βουλγάρους
καὶ παντοδαποὺς βαρβάρους
σὺν πιθήκους ἀναιδεῖς.

Κι' ἂν σφικτὰ τοὺς ἀγκαλιάσουν Ἀγγλοὶ Λέρδοι καὶ Μυλ-
[λαῖδες,
δίχως τοῦτο νὰ νομίσουν κάπως σόκιν κι' ἀπρεπέες,
σὺ καὶ τότε νὰ φωνάζῃς: ἡσυχεῖτε Ἑλλήνων παῖδες,
καὶ γὰρ τὴν Μακεδονία θὰ γενοῦν ἐπιτροπαῖς.

Κι' ἂν στῇς δόξης τὸ καμίνι
πέτρα μὴ δὲν ἀπομείνῃ
καὶ σ' ἐρείπια πατῆς.

Νὰ μὴ μένῃς σιωπῶν,
ἀλλὰ πάντα νὰ ζητῇς
ἐκλογὰς ἐπιτροπῶν.

Δηλαδή κοντολογίης,
θρέμμα τῆς πυρφόρου γῆς,
κι' ἐν τῇ μέσῳ τῶν ἀνέμων,
κι' ἐν τῇ μέσῳ τῆς γαλῆνης,
κι' ἐν τῇ μέσῳ τῶν πολέμων,
κι' ἐν τῇ μέσῳ τῆς εἰρήνης,
κι' ὅπου στέκει κι' ὅπου πᾶς
νὰ ζητῇς ἐπιτροπάς.

Π.— Σὺ δὲν ἀφίνεις, Φασουλῇ,
ἄλλον κανένα νὰ μιλή.
Φ.— Μονάχος θέλεις νὰ μιλής.
Καὶ ποῖός σου λέει νὰ σφαλῇς
τὸ στόμα σου τὸ λάλον,
πρῶτε τῶν παπαγάλων;

Τὸ μὴ λαλεῖν νυχθημερὸν μοῦ φαίνεται ντροπή...
μὴν ἐπιτρέπῃς τίποτε χωρὶς ἐπιτροπή,
ὥς ὅτου πλέον νὰ γενῇς ἐπίτροπος καμμιᾶς
γερῆς κληρονομιάς,
κι' ὅπόταν σὺν ἐπίτροπος πάρῃς καὶ σὺ μερίδα
δὲν θὰ ζητῇς ἐπιτροπὰς ποτὲ γὰρ τὴν πατρίδα.

Π.— Βλέπεις, ξύλινε κεφάλι,
νομοσχέδια μεγάλα
καὶ σπουδαῖα σὺν κι' αὐτὰ
τὰ περὶ Στρατῶν καὶ Στόλων,
ποῦ χρειάζονται λεφτὰ
καὶ θυσίας νέας ὧλων;

Βλέπεις, ξύλινε τρελλὲ
σωφρονούσης ἐποχῆς,
πῶς θὰ γίνουν προσεχεῖς
Υπουργῶν μεταβολαί,
καὶ βελάζουν θυμωμένοι τῆς μεγάλης στρογγυλῆς τράγας
κάποια κεφαλὴ πυρίνη φαίνεται πῶς ἐξεργάγῃ.

Βλέπεις, βλέπεις, φίλη γκλάδα,
νὰ τινάζεται σὺν λάδα
μία βρωμα πέρα πέρα,
καὶ τῆς μύταις νὰ γεμίζῃ
καὶ δυσώδης νὰ βρωμίζῃ
τὸν μοσχοβολοῦντ' ἀέρα;

Ἐκρήξεις κοιλιάς μεγάλης ἔχει γίνε, φαμπαρόνε,
ἀπ' ἐκείναις, ποῦ δὲν παύουν τὸν περιδρομὸν νὰ τρώνε.

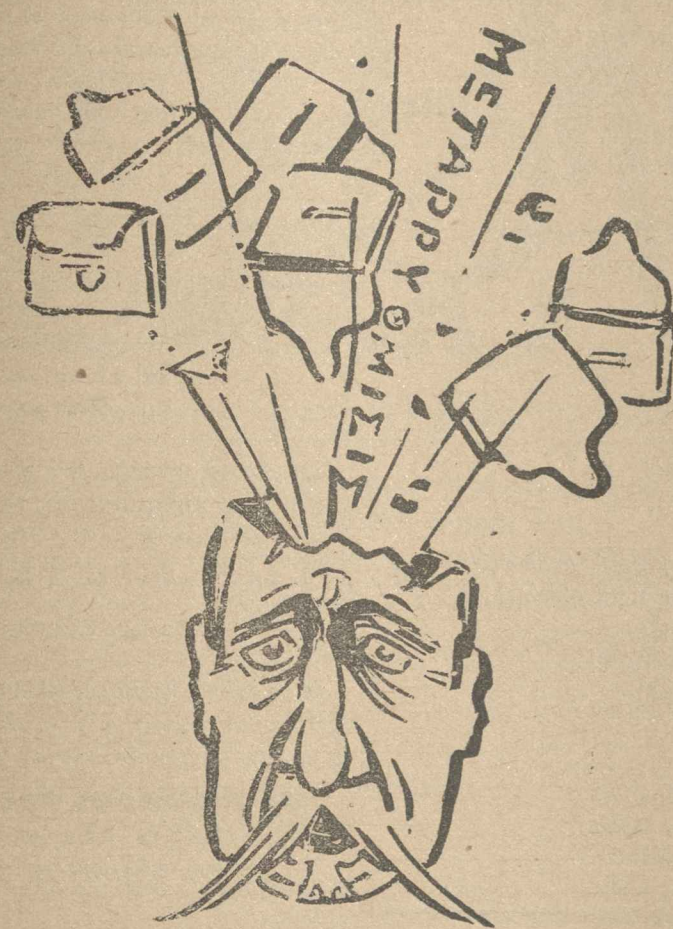
Φ.— Βλέπεις τοῦτον, φουκαρά,
ποῦ ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
μὲ δημόσιο παρᾶ
νὰ φουσκῶνῃ τὸ κεμέρι,
κι' ἔξω φτώχεια τραγοῦδῶν νὰ διέρχεται πελάγι...
κάποιος πατριωτισμὸς φαίνεται πῶς ἐξεργάγῃ.

Τὶ λογιῆς λογιῆς ἐκρήξεις,
ποῦ σὲ κάνουν νὰ φρίξῃς
καὶ νὰ πάρῃς τὰ βουνά
λυσσασμένος γὰρ λιανά.

Βλέπεις καὶ τοῦ Θεοτόκου τὰς συχνὰς ἀναχωρήσεις;
φαίνεται πῶς ἐξεργάγῃ νέα τοῦ Κυβέρτου κρίσις.
Βλέπεις ἀπὸ τῆς Δουκάδες φρέσκος νὰ ξαναγυρᾷ;
μεταρρυθμισὶς μυρίζε.

Π.— Δὲν τὸν βλέπεις νὰ μιλή
καὶ τοὺς φίλους νὰ θωπεύῃ;
ποῖός γινώριζε, Φασουλῇ,
τί μὲ τοῦτο νὰ σκοπεύῃ.

Τὸν κυττάζεις, φαφαλατᾶ,
νὰ τοὺς κἀνῇ χωρατὰ
καὶ νὰ λέῃ τὰ καὶ τὰ...

ποῖός τὸ ξέρε μ' ὅλ' αὐτὰ
τί στὸν νοῦ του μελετᾷ.

Φ.— Τὸν βλέπεις γὰρ τὴν Αἰδηψὸ καὶ πάλιν νὰ τοῦ δίνῃ;
παρῶ πῶς τῆς ἐκρήξεως ἀναβολὴ θὰ γίνῃ.
Τὸν βλέπεις ἐκ τῆς Αἰδηψοῦ μέσ' στὰς κλεινάς νὰ φθάνῃ;
νομίω πῶς τὴν ἐκρήξιν ἀφεικτικῶς θὰ τὴν κἀνῃ.

Ἐπιστροφῆς ἀναβολή, ποῦ τὰ χρειάσθησαν πολλοί.

Εἰς τὴν Πάτρα τοῦτοι κι' ἄλλοι
περιμένουν τὴν Μυκάλην,
γιατὶ μάθανε, τσιφούτη,
πῶς ἐγύριζε μὲ τούτη.

Ἐγινε κακὸ κι' ἀντάρα...
ἔγινε μόλα κι' ἔγινε λέσσα,
κι' ὅλοι τρέχουν μὲ λαχτάρα
γὰρ νὰ δοῦν ἂν εἶναι μέσα.

Πηλαλοῦν μικροὶ μεγάλοι
μέσ' τῆς βάρκαϊς στὴ Μυκάλην,
γὰρ νὰ δοῦν τὸν τσελεπῆ
καὶ ν' ἀκούσουν τί θὰ πῇ.

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κυττοῦν
μὲ τὸ μάτι γουρλωμένο,
καὶ τὸν πλοίαρχο ῥωτοῦν:
ποῦ μᾶς τὸν φυλᾷς κερμμένο;

Πλὴν αὐτὸς τοὺς βεβαιώνει,
Περικλέτο κουφαηδόνη,
πῶς ὁ Κόντες τὸ πιπίνι
στῆς Δουκάδες ἔχει μείνει.

Πλὴν αὐτοὶ δὲν τὸν πιστεύουν, σκέρτσον τὸ θαρροῦν κι' αὐτό,
καὶ νομίζουν ὁ Κορφαῖτης πῶς τοὺς παίξει τὸν κρυφτό,
καὶ στὸν πλοίαρχο φωνάζουν: ἔγινε μόλα κι' ἔγινε λέσσα,
ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Τρέχουν τότε μερικοὶ
κι' ἐρευνοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.
Κι' ἔδωκες γιὰλὸ σὺν λήμνῃ,
κι' ἔφαχναν μέσ' στὸ βαπόρι,
μὰ δὲν ἦταν καὶ στὴν πρύμνῃ,
μὰ δὲν ἦταν καὶ στὴν πλώρῃ.

Πᾶνε κάτω στῆς κοκέταις,
κι' ἐκεῖ βρίσκουν κατὶ ξένους
ἀσθενεῖς κι' ἐξηγνημένους
ἀπὸ τῆς πολλῆς ρουκέταις.

Ἐρωτοῦν τοὺς ἀσθενεῖς,
ποῦ δογγοῦσαν στὸ κρεβάτι;
μήπως ἴδατε Κορφαῖτη;
μὰ δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς.

Μὲ θυμοὺς καὶ μὲ φωναῖς
ψάχνουν ὅλα τὰ κελλάρια,
κατεβαίνουν καὶ στ' ἀμπάρια,
πᾶνε καὶ στῆς μηχαναῖς,
μὰ δὲν βρίσκουν ἴχνος Κόντες
κι' ὅλ' οἱ κόποι πᾶν ἀμόντες.

Δέν'κουράστηκαν νά ψάχνουν...δός του ξαναπέρνουν δρόμο,
καί'ρωτοῦνε κάθε ναύτη, τιμονιέρη και λωστρόμο.
Ῥώτησαν και κάθε ντόπιο, ῥώτησαν και κάθε ξένο
τῆς Μυκάλης ἐπιδάτη:
δέν μάς λέτε τὸν Κορφιάτη
ποῦ τὸν ἔχετε κρυμμένο;

Με τὴν ἔρευνα σὺν εἶδαν ὅτι τίποτα δέν κάνουν
κι'ἄδικα τοὺς κόπους χάνουν,
εἶπαν ὅλοι θλιβερά:
νέα μαύρη συμφορά.

Σὺν δέν εἶναι στὴ Μυκάλη
κλάψετε, Χριστιανοί...
μεταρρυθμίσεις και πάλι
πιθανὸν νά μὴ γενῇ.

Ὁ Κορφιάτης θὰ μάς κἀνῇ, βρὲ παιδιὰ, νά σκάσωμε,
και τὸν μπούσουλα με τοῦτον σίγουρα θὰ χάσωμε.

Κι'ἔφυγαν ἀπ'τὸ θαπὸρι
κι'ἔλεγαν κι'οἱ βαρκαδόροι:
κρίμα ποῦ τὴν πάθαμε!..
τίποτα δέν μάθαμε!

Πέρνει δρόμο κι'ἡ Μυκάλη,
κι'ἔγχα μόλα κι'ἔγχα λέσσα,
κι'ὄλ'ἡ θάλασσ'ἀντελάλει
πῶς δέν εἶναι Κόντες μέσα.

Περὶ τῆς νέας Κυανῆς τῆς Ἀλβιόνος τῆς τρανῆς.

Π. — Εἶδες, βρέ, τὴν Κυανὴν τῆς Μεγάλης Βρετανίας
περὶ τῆς Μακεδονίας;

Φ. — Ἐνας ἄφθονος ἰδρωτάς, ποῦ σὲ θρόμβους καταρρέει,
δέν μ'ἀφίνει νά ρεμβάσω
και τῆς σάχλαις νά διαβάσω
τοῦ σερ'Ἐδουαρδ τοῦ Γκρέυ.

Ἀπὸ καθεμιά σελίδα τῆς μεγάλης Κυανῆς
βλέπει φανερά κανεῖς
πῶς ἡ Βίβλος ἡ τιμία
φάρος και φανὸς θὰ γένῃ,
κι'ἄλλη Κυανὴ καμμία
στῆς ἀλήθειαις δέν τῆς βγαίνει.

Π. — Μὰ κι'ἐγώ, μωρὲ κασιόδη,
ἔαπλωμένος στὸ γρασιδί
σκολιάζω καθεμιά διπλωματικὴ ψευτιά,
κι'ἔξυμνῶ τοὺς διπλωμάτας, ποῦ μάς δίνουνε στ'αὐτιά.

Μ'ἀνεκούφισαν και πάλιν τόσαι κυαναὶ σελίδες
και ξεχνῶ στὴν Θεσσαλία πῶς ξανάπασαν ἀκρίδες,
και ξεχνῶ πῶς μετ'ὀλίγον θ'ἀλωνίζουν κι'ἀρουραῖοι.
και στῆς ζέστης τῆς φωτιάς
μὲ δροσιζοῦν ἡ ψευταῖς
τοῦ σερ'Ἐδουαρδ τοῦ Γκρέυ.

Φ. — Ὅρσε σ'ἐμάς, ποῦ χάσκομε με κούτραις θεοπάλασαις.

Π. — Τὴν διάβασες;

Φ. —

Τὴν διάβασα...

Π. —

Γιὰ πές μου τί κατάλαβες;

Φ. — Ἐγὼ μ'αὐτὴν τὴν Κυανὴν κατάλαβα, βρὲ χάχα,
πῶς ἔχουν αἷμα κυανοῦν οἱ Βούλγαροι μονάχα.
Πρὸς τοῦτοις ἐκατάλαβα πῶς τώρα στὴν Εὐρώπῃ
κατάλαβαν πολλῶν μισὰ
πῶς τοὺς συμφέρει πρὸ καλὰ
ψευτοφυλλάδες νά γενοῦν κι'ὀλίγον σαχλαθρώποι.

Π. — Ἄλλο δέν ἐκατάλαβες;

Φ. — Κατάλαβα πρὸς τοῦτοις
πῶς καθ'Ἐβραῖος, Περικλῆς, και Σάββωκ τσιφούτης
εἶναι πολὺ καλλίτερος πολλῶν φιλελευθέρων,
ποῦ τὸν ἀδύνατο πατοῦν
και λίτρας κρέατος ζητοῦν
πρὸς ἴδιον συμφέρον

Πρὸς τοῦτοις ἐκατάλαβα πῶς τρίζουν δόντια λύκων
κι'οἱ τόσοι κηδεμόνες μας κι'οἱ φίλοι μας ἐκείνοι,
πρὸς τοῦτοις ἐκατάλαβα πῶς ἔχομεν καθήκον
και δι'αὐτὴν τὴν Κυανὴν ἐπιτροπὴ νά γίνῃ.

Π. — Ἄλλο δέν ἐκατάλαβες;

Φ. — Κατάλαβα, σαλιάρη,
πῶς κάποιος διάβολος θάλλῃ και τοὺς τρανοὺς νά πάρῃ
Πρὸς τοῦτοις ἐκατάλαβα με τὰς μικράς μου γνώσεις
πῶς μετ'ὀλίγον σκέπτεσαι νά με ξυλοφορτώσης.

Κι'ὁ Περικλῆτος στεφανῶν τὸ τέμενος τῶν ὀρφανῶν.

Π. — Ἄφησε κατὰ μέρος τὴν Βίβλον παντογνώστα,
και τ'Ὀρφανοτροφεῖον ψάλε τοῦ Χατζηκώστα.
Ὅστε ἀπὸ μεγάλῃν περίοδον ἀγώνων
λαμπρὸν πανηγυρίζει ζῶν πενήντα χρόνων.

Τὴν θαυμαστὴν κυφελὴν τῶν ὀρφανῶν εὐφῆμει,
κι'ἔστω τῶν ἰδρυτῶν
και τῶν εὐεργετῶν
ἀθάνατος ἡ μνήμη.

Δόξα στοὺς ἀειμνήστους, μὰ και γι'αὐτοὺς στεφάνια,
ποῦ κάνουνε δουλεύτρα τὴν μαύρη τὴν ὀρφάνια,
και κάθε δυστυχία και τῆς ὀρφάνιας πόνος
ξεχάνεται στὸν βόμβον αὐτοῦ τοῦ μελισσῶνος.

Φ. — Κι'ἐγὼ γι'αὐτὸ τὸ τέμενος ἐγκώμιον θὰ κάμω,
μὰ τώρα φεύγω Περικλῆ...πηγαίνω γιὰ τὴν Σάμο.
Ὁ φίλος μας δ-Πατισάχ μάς ἔδειξε και πάλιν
συμπάθειαν μεγάλην,
και πρὸς τὸν Ἡγεμόνα τῆς, ὅπου τὸν λέν Κοπάση,
στέλλει ρεντίφηδων στρατοῦς,
στέλλει και στόλους δυνατοῦς,
με τὸν σκοπὸν τὸν κλύδωνα τῆς νῆσου νά κοπάσῃ.

Χρόνων προνόμια, κυπα δεσπότης μπαγιονέτα,
κι'αἰτία λένε προφανῶς
πῶς εἶναι κάποιος Γερμανός,
ποῦ πήγε μὴ μηχανὴ νά φτεράνη ταγαρέτα.

Πᾶν κι'αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ νά δῶ πῶς θὰ τελειώσῃ,
κι'ἂν δέν θὰ παύσῃ και γιὰ μάς στοργὴ τῆς Πύλης τῆς.
Ἄλλ'ἂν τῆς Κυδερνήσεως γενοῦν μεταρρυθμίσεις
αὐτοστιγμὴ παρακαλῶ νά μοῦ τηλεγραφῆσῃς.
Φεύγω, και γρήγορ'ἀπ'ἐκεῖ μακτάτα θὰ σοῦ στείλω.
Π. — Μὰ πρὶν νά φύγῃς μὴν ξεχνᾷς τὸ τακτικὸ σου ξύλο